

Від головного редактора

Без ілюзій...

Під такою назвою в газеті “День” (№19—20, 6—7 лютого 2015 р.) опубліковано статтю Ігоря Лосева про те, як російська інтелігенція “зливається з російською владою у зворушливій єдності”. Автор стверджує, що “нам не слід розраховувати на співчуття й розуміння на тому боці фронту. Подібні надії — самообман... Природа наших ілюзій, узагалі, зрозуміла. Дуже багато хто з нас пройшов через радянсько-російські школи, де вивчення російської культури та літератури як об’єктивно-критичного процесу не було, була лише їхня аналогія, коли ці феномени показувалися виключно з парадного боку”.

Я переконався у правдивості цих слів, спілкуючись зі своїми колишніми друзями й колегами з астрономічних установ Росії. Наведу тільки один із таких прикладів листування з українцем за національністю та громадянином Росії:

“Демонізація Путіна не має ніякої розумної, природної підстави, крім законів інформаційної війни, і в принципі є злочинним діянням. Зі всіх сучасних керівників держав, лідерів сучасного світу, немає іншого, хто б був прихильнішим до стану України і її народу, хто б більше поміг Україні, ніж Росія Путіна. Подумай добре...”

Для всіх слов’янських народів найвигідніша стратегія виживання в ближній і дальній перспективах полягає в їхній єдності, союзі. За боротьбу в слов’янофільському братстві, як відомо, наш поет-пророк Тарас Шевченко був засланим у москалі, як тоді називали солдатів в Україні, на 10 років. Нехтування цією стратегією є згубним для слов’ян.

Боротьба в майбутньому за сировину, ресурси, енергію, воду, простір для життя тільки наростатиме. Наближаються деякі природні кризи...

Порошенко міг у перші два дні після інавгурації посадити всіх за стіл переговорів, припинити бойові дії, розпочати Турчиновим і Яценюком з метою примусити Донбас підкоритися за всяку ціну, що вже на той час призвело до великої крові й жорстокості.

Але Порошенко не зробив цього. Вектор розвитку пішов по шляху “попросити руку допомоги у Сполучених Штатів і НАТО” і переробити армію. Замість того, щоб твердо виголосити волю Президента, спираючись на волю народу і його мандат; взяти на себе відповідальність, самовіддано закликати до порядку всіх урядовців, приборкати злодіїв і олігархів; привести до влади конструктивні сили, сили з розумом, здатні знайти і здійснити розумний і мирний шлях розвитку України, Порошенко прийняв вже до нього сформовану позицію звинувачення Росії і Путіна у всіх гріхах, в агресії і т.ін. Якщо дійсно є агресія, то треба оголосити війну агресору.

Чому війну не оголошено? Немає факту війни. Війна дійсно йде, тільки не між Росією і Україною, але війна

громадянська, на Донбасі. З обох сторін багато добровольців і “солдатів удачі”, особливо з Польщі, з Європи, зі Сполучених Штатів, із Канади, зі Швеції — на стороні переважно Києва, але є й на стороні Донбасу, з тих же держав...”

Дехто з нас, людей старшого покоління, зумів вирватися з цього імперського пекла і бути людиною вільною та непідкупною (див. статтю про книгу Євгена Свєрстюка в рубриці “Новини книговидання”). Є сподівання, що молоде покоління громадян України розірве пута цього радянсько-російського мислення. Ось вірш поетеси вже незалежної України, Анастасії Дмитрук, з її збірки поезій “Верните нам наше небо” (К.: Феєрія Мандрів, 2014. — 112 с.):

Це моя і твоя війна
за мою і твою свободу.
Ти із заходу, я зі сходу —
ми шаслива одна сім’я.
І ніхто нас не роз’єднає,
нас ніколи ніхто не здолає,
бо ми разом — могутня сила.
Це моя і твоя Україна.

І весь світ нас з тобою знає.
Нас з тобою весь світ поважає,
бо ми биті, та не подолані,
ми з тобою ніким не підкорені!
А нам брешуть, а нас обманюють.
Нас, мов звірів, з тобою стравлюють,
але марно — дешева акція.
Я і ти — то Велика нація!

І ніхто нас не роз’єднає,
нас ніколи ніхто не здолає.
Ми тут вільні, царям не вклонимось,
ми ніколи їм не підкоримось!
Бо нам воля дорожче золота.
Наше слово б’є краше молота.
Я і ти — це велика сила.
Я і ти — це і є Україна.

І знову, як то було в перші роки проголошення незалежності, з’явилися нові дискусії про національну ідею. В офіційному документі “Стратегії сталого розвитку “Україна—2020””, у розділі “Загальні положення” читаємо: “Революція гідності та боротьба за свободу України створили нову українську ідею — ідею гідності, свободи і майбутнього. Громадяни України довели і продовжують у надтяжких умовах щоденно доводити, що саме гідність є базовим складником характеру Українського народу. Україна переходить в нову епоху історії, і Український народ отримує унікальний шанс побудувати нову Україну”.

Продовжуючи цю тему, в поточному випуску журналу ми подаємо скорочено окремі думки наших авторів. ■

Ярослав Яциків